

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.446 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van haar X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 4 november 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 november 2006.
2. Op 11 januari 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende een dringend beroep in op 16 januari 2007. Zij werd gehoord op 28 augustus 2007, op 15 oktober 2007 en op 16 januari 2008.
3. Op 22 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 april 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. Ter zitting verklaart de raadsman dat verzoekster terugkeerde naar Iran en dat dit geen vrijwillige terugkeer was omdat zij en haar "echtgenoot", die in Engeland verblijft, onder druk staan van haar vader en de belangrijke vrienden van haar vader. Volgens haar raadsman voelde verzoekster zich onveilig en geïsoleerd en keerde zij terug om erger te voorkomen. De Raad wijst erop dat verzoekster, indien zij zich daadwerkelijk geïsoleerd en bedreigd voelde in België, beroep had kunnen doen op verschillende instanties en dit niet heeft gedaan. Verzoeksters reden voor haar terugkeer naar haar land van herkomst is ongeloofwaardig en ondermijnt haar voorgehouden vrees voor vervolging. Blijkens verzoeksters verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, komt zij uit een gezin met een extreem religieuze vader, die ook een loyale voorstander van het regime is. Haar vader zou werken voor de Ettela'at, hij zou regelmatig naar het buitenland gezonden worden waar hij uitstekende contacten zou hebben met de leden van het diplomatieke korps van Iran, hij zou in Teheran ook Bassiji zijn en hij zou er ook diverse lesopdrachten hebben. Verzoekster verklaarde dat haar vader haar leven op een maniakale manier domineerde. Zo zou haar vader thuis geweld gebruikt hebben om haar de religieuze voorschriften te doen volgen. Tijdens het laatste jaar van haar middelbare studies zou haar vader haar dermate hard aangepakt hebben dat zij naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Verzoekster zou vijf ribben, haar bekken en haar sleutelbeen gebroken hebben alsook snijwonden en inwendige bloedingen gehad hebben. Zij diende haar eindexamens in een rolstoel af te leggen. Na het middelbaar onderwijs zou zij hebben deelgenomen aan het toegangsexamen voor de universiteit, maar haar vader zou haar uiteindelijk niet de toelating hebben gegeven om universitair onderwijs te volgen. Dankzij de bemiddeling van haar grootmoeder kon zij gedurende enkele zomermaanden werken in het hotel Esteghal te Teheran. Haar vader stond dit toe omdat zij er voor de Herasat werkte. Verzoekster werkte er onder leiding van een zekere A. R. en zij moest de gasten aanspreken op de kledingsvoorschriften. Toen zij 21 werd zou verzoekster naar Yazd zijn uitgeweken omdat haar vader haar aan de zoon van zijn broer wilde koppelen. Verzoekster keerde na enige tijd terug omdat haar moeder in haar afwezigheid geslagen werd. Opnieuw dankzij de bemiddeling van haar grootmoeder, zou verzoekster midden 2002 de toelating gekregen hebben om te gaan werken aan de Shahid Beheshti Universiteit. Zij kwam terecht op een departement dat onder leiding stond van haar neef Dr. C. E.. Zij stelde tot haar verbazing vast dat zij opnieuw onder leiding van A. R. moest werken. Verzoekster moest de studenten aanspreken op hun kledij en informatie opzoeken op het internet omdat zij Engels kon. Na enige tijd ontdekte zij dat A. R. een liefdesrelatie had met haar vader. In 2003 kregen de ambtenaren van haar dienst de kans om een taalstage te volgen in Pune (Hent), India. Dankzij A.R. (en haar relatie met verzoeksters vader) mocht verzoekster deelnemen aan deze stage. Zij vertrok in maart 2003 en verzoekster bleef er vier maanden. A. R. zag erop toe dat iedereen zich in India aan de religieuze voorschriften hield. Verzoekster kreeg het met haar aan de stok omdat zij samen met een zekere Maryam in het Noorden van India een Reiki-meditatiecursus was gaan volgen bij een Israëli, de heer D. Doordat A.R. en verzoeksters vader nog steeds minnaars waren kon zij een escalatie van haar geschil met A.R. vermijden. Na haar terugkeer naar Teheran slaagde verzoekster er in om haar vader ervan te overtuigen om haar naar India (Hent/Pune) terug te laten keren als zelfstandige studente Engelse literatuur. Zij schreef zich in aan het Fergusson College (Pune/Hent). In 2004 keerde zij na afloop van het academiejaar voor één maand terug naar Iran voor de vakantie en om haar studentenvisum te verlengen. In deze maand leerde zij M. F. A. kennen via diens neef die ook in Hent studeerde. M. zou zich reeds geruime tijd voor het protestantisme geïnteresseerd hebben. Verzoekster en M. werden op elkaar verliefd. Na haar terugkeer in Hent slaagde zij er in om M. via de universiteit naar India uit te nodigen. Zij

begonnen een relatie en begonnen naar Engelstalige diensten te gaan van de lokale Methodistenkerk waar verzoekster psychische en morele steun kreeg van priester K.. M. verspreidde informatie over het christendom op de universiteit. Een viertal maanden na zijn aankomst werden verzoekster en M. lastiggevallen door regimegetrouwe landgenoten die in Hent - oa in de Iraanse school - verbleven. Zo zouden zij een eerste keer zijn aangevallen op het moment dat ze uit de Methodistenkerk kwamen. Ook werden de ruiten van hun auto ingegooid en werden hen verwijten en slogans toegeroepen. Toen M. verzoekster in die periode ten huwelijk vroeg stemde zij ermee in omdat ze de steun van hem en zijn kerk nodig had. Vooraleer hen in de echt te verbinden eiste priester K. een verklaring op eed dat zij de islam hadden afgezworen. Na hun (kerkelijk) huwelijk zouden verzoekster en M. opnieuw zijn aangevallen op straat door enkele Iraniërs. M. werd hard aangepakt en als gevolg hiervan kreeg hij te kampen met epilepsie. Vervolgens vernamen zij dat de vader van M. in Teheran voor verhoor over hen was meegenomen. Nog wat later werd verzoekster bij het Iraanse consulaat in Mumbai ontboden. Zij ging er van uit dat het Indische notariaat waar zij de beëdigde verklaringen liet opmaken informatie over haar had doorgegeven aan de Iraanse diplomatieke vertegenwoordiging. Verzoekster zou samen met M. in Mumbai in het Primshotel ondergedoken zijn. In dat hotel kreeg zij telefoon van een zekere R., een Iraanse met wie zij al een zekere tijd in Hent bevriend was. Tijdens dit telefonische gesprek hoorde zij plots de stem van haar vader. Hij zou ondertussen naar Hent gekomen zijn en dreigde ermee om haar te vermoorden. Verzoekster en M. besloten op dat moment om elk hun eigen weg te gaan. Verzoekster trok naar de heer D. in het Noorden van India. Meer dan tien maanden later slaagde zij erin om op kosten van de ouders van M. en met het paspoort van haar vriendin R. naar Teheran te vliegen. De ouders van M. hadden in afwachting van verzoeksters vlucht naar Europa voor haar een onderduikadres gevonden aan de Kaspische Zee. M. zou ondertussen in Cardiff (Groot-Brittanië) terechtgekomen zijn. Zijn asielaanvraag zou er afgewezen zijn nadat werd vastgesteld dat hij een valse identiteit had gebruikt. Volgens verzoekster zou hij zijn ware identiteit niet bekend hebben gemaakt uit angst te worden ontdekt door de broers van haar vader, R. en A., hoge functionarissen van het Iraanse regime, die op dat moment in Cardiff verbleven. Verzoekster vreest haar vader en de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering en haar illegale relatie met M.. Zij vernam in België dat de ouders van M. tweemaal bij de rechtbank zijn geroepen. In België liet verzoekster zich niet dopen maar zij bezoekt regelmatig de katholieke kerk van Lint en de Pinksterkerk in Berchem om er te bidden en tot rust te komen.

2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat er geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen dat zij met haar vader een problematische band zou (gehad) hebben en dat zij door hem en/of door toedoen van hem daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen en/of vervolgd zou worden omwille van haar bekering en het aangaan van een illegale relatie. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoekster er niet in slaagt om een aantal aspecten van haar relaas, met name het behalen van haar diploma middelbaar onderwijs, haar tewerkstelling in hotel Esteghal en haar deelname aan de ingangsexamens voor de universiteit correct in de tijd te situeren en zij ook geen enkel stuk of document heeft neergelegd dat een begin van bewijs zou kunnen vormen voor voornoemde feiten, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de periode dat zij in Yazd zou zijn ondergedoken om het door haar vader geplande huwelijk met de zoon van zijn broer te vermijden, (iii) zij de e-mail niet voorlegt die ze van haar zus zou hebben ontvangen en waarin geschreven staat dat haar leven in België in gevaar zou zijn door een missie van haar vader in Frankrijk, (iv) zij niet het minste begin van bewijs neerlegt van haar huwelijk noch van haar verklaring dat de vader van M. gearresteerd zou zijn geweest en nadien nog twee maal voor de Revolutionaire rechtbank zou zijn opgeroepen, (v) zij tijdens haar twee laatste horen voor het

Commissariaat-generaal helemaal niets heeft gezegd over het bestaan van een convocatie voor M. en/of over een beslissing die ten aanzien van hem werd genomen en uit onderzoek naar de authenticiteit van de convocatie bovendien blijkt dat dit document niet voldoet aan een aantal vormvereisten, (vi) het feit dat zij gezocht zou worden in haar land van herkomst weinig verenigbaar is met het feit dat zij naar datzelfde land zou terugkeren en het bovendien merkwaardig is dat zij probleemloos van India naar Teheran zou kunnen vliegen met een internationaal paspoort van een landgenote terwijl zij gezocht zou worden door de Ettela'at en (vii) het tevens uiterst merkwaardig te noemen is dat de broers van verzoeksters vader, die beide hoge functies bij het regime zouden bekleden momenteel -toevallig- in dezelfde Britse stad (Cardiff) verblijven als haar vriend M., die ook als gevolg van de interventies van haar vader op de vlucht zou zijn. Verder acht de Commissaris-generaal het niet aannemelijk dat verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering of omdat zij omwille van haar activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het Iraanse regime in haar geboorteland zou aanzien worden omdat er niet kan gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid ten opzichte van bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden of die in mindere mate met hun bekering in de openbaarheid treden, enkel personen die zich actief bezighouden met evangelisatie moeilijkheden kunnen ondervinden en verzoekster niet tot de categorie van dominees, leiders of publieke figuren kan gerekend worden. De (overige) door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

3. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar verklaringen volkomen oprecht en waarachtig zijn en dat het feit dat zij zich heeft bekeerd tot het christendom en dat zij een niet-toegelaten relatie heeft met M. als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal. Verzoekster betoogt dat de elementen uit de gehoren die het Commissariaat-generaal aan het twijfelen brachten niet opwegen tegen de schriftelijke bewijsstukken die zij heeft voorgebracht. Zij meent dat de feiten, die volgens haar bewezen dienen te worden geacht, op zich volstaan om te besluiten dat zij voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève en stelt dat de Commissaris-generaal haar verklaringen in hun geheel in een slecht daglicht tracht te plaatsen door te wijzen op een aantal elementen van minder belang, waaruit hij meent te kunnen afleiden dat haar relaas niet geloofwaardig is. Vervolgens poogt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.
4. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster het niet alleen moeilijk heeft met het dateren van gebeurtenissen maar dat zij er evenmin in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de volgorde en de duur van bepaalde gebeurtenissen, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Zo verzoekster argumenteert dat de elementen waaromtrent zij geen precieze gegevens meer kon verstrekken van zeer ondergeschikt belang zijn in haar asielrelaas daar het jaar van haar afstuderen, van haar werk in het Esteghalhotel en van haar ingangsexamen en de duur van haar verblijf in Yazd niet de gronden vormen van haar hoedanigheid als vluchteling, wijst de Raad erop dat verzoekster onder meer over het voortzetten van haar studies in conflict zou zijn gekomen met haar vader zodat haar verklaringen omtrent het voltooiën van haar middelbaar onderwijs, de door haar vader geweigerde toegang tot hoger onderwijs en de hierop volgende tewerkstelling in een hotel niet zonder meer als onbelangrijke details kunnen worden afgedaan aangezien deze wel degelijk relevant zijn voor de beoordeling van verzoeksters relatie met haar vader. Hetzelfde geldt voor de duur van haar verblijf in Yazd. Verzoekster verklaarde immers te zijn ondergedoken om te ontsnappen aan het huwelijk dat haar vader had geregeld zodat haar verklaringen in dit verband eveneens van belang zijn bij de beoordeling van de problematische band die verzoekster met haar vader zou gehad hebben.
6. Hoe dan ook, daargelaten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent een aantal gebeurtenissen in verzoeksters jeugd -dewelke overigens steun vinden in het administratief dossier-, wijst de Raad erop dat zelfs indien enig geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeksters vader haar leven tijdens haar jeugd op maniakale wijze domineerde en hij geregeld fysiek geweld gebruikte, zij niet aannemelijk maakt dat dit thans, nu zij de leeftijd van 31 jaar heeft bereikt, nog steeds het geval zou zijn. Immers, ondanks de conflicten die verzoekster in haar jeugd met haar vader zou hebben gehad omtrent haar studies en haar weigering om te huwen, blijkt uit haar verklaringen en uit de door haar neergelegde stukken dat zij niet verplicht in het huwelijk is moeten treden met de man aan wie haar vader haar wilde koppelen en zij uiteindelijk toch de toestemming heeft verkregen om hoger onderwijs te volgen en zelfs om zelfstandig gedurende drie jaar in India te studeren en te verblijven. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat indien verzoeksters vader inderdaad extreem religieus is zoals zij beweert, het totaal ongeloofwaardig is dat hij, gelet op de Iraanse context, een verhouding zou hebben gehad met A.R.. Hieruit volgt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de rol die A.R. zou gespeeld hebben in het overtuigen van verzoeksters vader om haar in India te laten studeren.
7. Wat betreft verzoeksters beweerde bekering, blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat zij nog steeds niet gedoopt is en zij verklaart nog niet alle nodige info te hebben over het christendom omdat zij nog steeds de Bijbel bestudeert, zij weliswaar stelt bij de methodisten te zullen gaan doch het verschil niet exact kent tussen methodisten en katholieken, zij in België niet is aangesloten bij een protestantse kerk en zij verklaart dat zij haar geloof nog niet heeft gekozen (gehoor CGVS dd. 28 augustus 2007, p. 2-3 en p. 22), zij stelt niet zo veel over het christendom te weten, zij evenmin weet tot welke strekking van het protestantisme M. en zijn ouders behoren en zij zelf nog niet officieel bekeerd is (gehoor CGVS dd. 15 oktober 2007, p. 16-17 en p. 22). Verzoekster geeft derhalve geen blijk van een doorgedreven religieuze overtuiging.

Bovendien blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2007, ten dele geactualiseerd op 12 februari 2008, en

waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat hoewel op apostasie of afvalligheid van de islam volgens de sharia de doodstraf staat, in de Iraanse strafwetgeving geen strafbepalingen opgenomen zijn met betrekking tot apostasie en er in de verslagperiode geen gevallen bekend zijn waarin straffen zijn uitgesproken vanwege apostasie. De Raad leest in hetzelfde Ambtsbericht dat het *“bekend is (...) dat personen die tot het christendom zijn bekeerd, zo nu en dan dreigbrieven of dreigtelefoontje ontvangen en vooral actieve bekeerders (...) (tijdelijk) opgepakt en ondervraagd (zijn). Ook in de verslagperiode zouden de Iraanse autoriteiten christelijke bekeerlingen hebben gearresteerd, alvorens ze weer op borgtocht vrij te laten.”* Uit het Cedoca-antwoorddocument IR2007-054w van 14 augustus 2007, tevens toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat *“de toestand van kerken die aan bekeringen doen (...) sinds de ambtsaanvaarding van Mahmud Ahmedinejad verslechterd (is). (...) De situatie van christenen (...) duidelijk verslechterd (is), christenen zouden met een toename van discriminatie en pesterijen worden geconfronteerd”* en dat *“volgens het jaarrapport van de US Commission on Internal Religious Freedom (...) de Iraanse regering sinds augustus 2005 haar campagne tegen niet-islamitische religieuze minderheden (heeft) opgevoerd.”* *“De aandacht van de autoriteiten lijkt (...) vooral gericht te zijn op dominees en leiders van (...) huiskerken. Voor hen die openlijk voor hun bekering uitkomen en voor diegene die actief aan bekeringen van moslims doet, bestaat de kans op repressie, intimidatie en arrestatie. Toch kan er niet gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid ten opzichte van bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden. De vrees voor vervolging van deze categorie mensen is dus eerder subjectief dan objectief onderbouwd. Moslims kunnen in principe nog steeds interesse tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen. Ondanks het officiële verbod op afvalligheid komt het dopen van moslims in de nieuwe kerken voor. De wijze van maatschappelijk kunnen functioneren wordt voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden. Zolang de bekeerlingen hun geloof in de privé-sfeer belijden en men er niet te veel mee naar buitenkomt treden de autoriteiten niet op tegen de bekeerlingen. Indien problemen ontstaan, doen deze zich meestal voor in de familiesfeer of worden veroorzaakt door individuele overheidsbeambten. (...) Gewone bekeerlingen kunnen dus alsnog maatschappelijk normaal functioneren. Wel dienen zij te rekenen met pesterijen en discriminaties, ook al zijn deze niet systematisch.”*

De door verzoekster als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde mensenrechtenrapporten doen geen afbreuk aan de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert. Zo aldus aan de hand van de informatie gevoegd aan het administratief wordt aangenomen dat bekeerde moslims (en in het buitenland bekeerde moslims) in Iran in bepaalde situaties het voorwerp kunnen zijn van discriminatoire behandeling en pesterijen oordeelt de Raad dat de situatie van christenen in het algemeen, en van tot het christendom bekeerde moslims in het bijzonder, niet dermate zorgwekkend is dat de hoedanigheid van christen/bekeerde moslim op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Zo de Raad niet twijfelt aan verzoeksters interesse voor het christendom maakt zij, gelet op deze vaststellingen en mede gelet op haar vooralsnog beperkte kennis van het christendom en het feit dat zij niet gedoopt werd, geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten bestaat omwille van haar “bekering”. Overigens verklaart verzoekster niet te weten of er een procedure lopende is tegen haar (gehoor CGVS dd. 28 augustus 2007, p. 21 en p. 23), terwijl zij nochtans contact onderhoudt met haar nicht, haar zus en haar schoonouders (gehoor CGVS dd. 28 augustus 2007, p. 4).

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog argumenteert dat zij, samen met M. wel degelijk actief haar geloof heeft verspreid onder de Iraniërs in India, dat zij Iraniërs

aanspraken over het christelijk geloof en hen leerden over de inhoud hiervan, wijst de Raad erop dat dit haaks staat op verzoeksters verklaring “*Ja, maar we riepen ook niet dat we naar de kerk gingen... alleen enkel vrienden wisten dat we naar de kerk gingen...*” (gehoor CGVS dd. 15 oktober 2007, p. 19). Overigens kan, gelet op verzoeksters beperkte kennis over het christendom, bezwaarlijk worden aangenomen dat zij zelf zou overgaan tot evangelisatie.

8. Wat betreft haar huwelijk met M., stelt de Commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster hiervan niet het minste bewijs neerlegt. Verzoekster legt weliswaar de affidavits neer die zij en M. met het oog op hun christelijk huwelijk zouden hebben laten opmaken, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat dit huwelijk ook effectief heeft plaatsgevonden. Ook in de attesten van priester N.K. wordt met geen woord gerept over een huwelijk. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift louter haar eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat de priester weigert om te bevestigen dat hij haar en M. in de echt heeft verbonden en dat zij enkel kan vermoeden dat de priester zo handelt uit angst voor haar vader. Verzoekster komt hiermee echter niet verder dan een aantal blote beweringen en speculaties, hetgeen niet kan volstaan ter verschoning van het gebrek aan stavingstukken.
9. Verder toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de vader van M. in Iran problemen zou hebben ondervonden omwille van haar relatie met M. en hun bekering. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs aan ter staving van haar verklaring dat de vader van M. kort zou zijn gearresteerd en nadien twee keer bij de Revolutionaire Rechtbank zou zijn opgeroepen. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de oproepingen telefonisch gebeurden en de vader van M. ook bij zijn arrestatie nooit enig document heeft ontvangen. Zij verklaart dat dit gebruikelijk is in Iran wanneer het gaat over de vervolging van mogelijke tegenstanders van het regime. Volgens verzoekster willen de autoriteiten in dergelijke situaties geen documenten verschaffen omdat deze documenten zouden kunnen worden doorgespeeld aan mensenrechtenorganisaties en buitenlandse autoriteiten en op die manier de buitenwereld zouden doen beseffen welke “heksenjacht” en schendingen van de mensenrechten werkelijk gebeuren in Iran. Verzoekster ondersteunt deze blote beweringen echter niet met concrete elementen zodat zij haar uitleg voor het gebrek aan documenten die de effectieve vervolging door de Iraanse autoriteiten kunnen bevestigen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. De Raad is van oordeel dat wanneer zowel M. als zijn vader werden geconvoceerd en de vader van M. zelfs werd gearresteerd, hiervan de nodige bewijsstukken moeten bestaan die deze vervolging kunnen aantonen.

Verzoekster legt overigens wél een convocatie voor waaruit zou moeten blijken dat M. ondertussen veroordeeld werd, wat niet strookt met haar bewering dat de Iraanse autoriteiten geen documenten afleveren. Daargelaten het feit dat het een loutere faxkopie betreft waarvan algemeen geweten is dat deze gemakkelijk te vervalsen zijn, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2008-019w van 6 maart 2008) echter dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde convocatie omdat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Uit het genoemde Cedoca-document blijkt immers het volgende:

“(...)

Het volgende dient opgemerkt te worden betreffende het voorgelegde document:

- *De nummering op dit document beantwoordt niet aan de gebruikelijke vorm. In deze nummering moet worden verwezen naar het dossiernummer /het jaartal/ en*

- de kamer van de rechtbank waarvoor men dient te verschijnen. In dit geval is het dossiernummer niet correct. Zo ontbreekt de verwijzing naar het nummer van de kamer van de rechtbank die de zaak behandelt. Indien er al een verwijzing naar een jaartal instaat, zijnde 1383 (20 maart 2004 – 20 maart 2005) is het merkwaardig dat er pas 3 jaar later (1386) een uitspraak is gedaan in deze zaak.*
- *De beklaagde dient te verschijnen voor de kamer 12 van het departement van de uitvoering van de straffen. Er is echter nergens vermeld tot welke rechtbank dit departement behoort (Algemene of revolutionaire).*
  - *Er wordt in het document nergens verwezen naar het vonnis of de rechtbank die het vonnis velde waarvoor de beklaagde zich dient aan te melden. Zonder deze vermelding kan men niet weten om welke beslissing het gaat.*

Bovenstaande opmerkingen maken dat er ernstige twijfel bestaat omtrent de authenticiteit van het aan CEDOCA voorgelegde document.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen concrete informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn. Zij beperkt zich tot de stelling dat het logisch is dat de convocatie niet vermeldt welke rechtszaak en welke beschuldiging ze betreft. Verzoekster argumenteert dat indien de Iraanse autoriteiten op papier zouden zetten om welke reden zij M. hebben veroordeeld, met name zijn bekering tot en actieve beleving van het christendom en zijn verboden relatie met verzoekster, zij het wel heel gemakkelijk zouden maken voor buitenlandse critici en mensenrechtenactivisten om de uitwassen in Iran in het daglicht te stellen. Volgens verzoekster vermeldt de convocatie om dezelfde reden niet bij welk departement van de Iraanse justitie M. zich moet aanbieden en beantwoordt de nummering van de convocatie niet aan de gebruikelijke vorm. Verzoekster stelt dat deze schriftelijke convocatie op zich uitzonderlijk is omdat buitenlandse diensten over het bestaan van dit soort vervolgingen in Iran niets mogen weten. Zij houdt vol dat de convocatie wel degelijk authentiek is. De Raad stelt vast dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot het uiten van een aantal blote beweringen die zij niet met concrete elementen weet te staven. Het betoog in het verzoekschrift is dan ook niet afdoende om bovenstaande vaststellingen te ontcrachten of te verklaren zodat, gelet op wat voorafgaat, aan de neergelegde convocatie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

10. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij in India zou gezocht worden of dat zij zich diende aan te melden op het Iraanse consulaat te Mumbai. Zij blijft immers in gebreke hieromtrent ook maar enig begin van bewijs neer te leggen. Nochtans verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij op de universiteit een uitnodigingsbrief van het consulaat kon ophalen (administratief dossier, stuk 8, p. 14). De Raad stelt vast dat verzoekster niet in het bezit is van deze brief en zij zich volgens haar verklaringen ook niet heeft gemeld op het Iraanse consulaat zodat zij niet weet waarom zij zich daar diende aan te bieden en haar vrees voor vervolging in India bijgevolg louter gebaseerd is op vermoedens en speculaties van harentwege.
11. Ook verzoeksters vrees voor vervolging omwille van spionage omdat zij tijdens haar taalstage in India een cursus Reiki heeft gevolgd bij een Israëliëse leraar en omdat zij in 2003 bijeenkomsten zou hebben bijgewoond waar eveneens Israëliërs aanwezig waren en waar pamfletten werden gemaakt om uit te delen op de universiteit, kan niet ernstig worden genomen. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar vader nooit is te weten gekomen dat ze 14 dagen van de taalstage heeft gemist om in het noorden van India Reiki-lessen te volgen (administratief dossier, stuk 8, p. 12). Wat haar beweerde aanwezigheid op de vergaderingen betreft, maakt verzoekster niet

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.